

Πειρασμοί, θλίψη, πόνος, υπομονή (Άγιος Ισαάκ ο Σύρος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Απριλίου 8, 2019

Με την ταπείνωση περιορίζουμε τους πειρασμούς των θλίψεων.

1 Ας θυμηθούμε τους ενόχους που παραδίδονται στα χέρια των δικαστών, για να τιμωρηθούν για τα κακά τους έργα. Αυτοί, όταν αρχίσουν να τους βασανίζουν, άμα ταπεινώσουν τον εαυτό τους και, χωρίς καθυστέρηση, ομολογήσουν την αδικία τους, τιμωρούνται λιγότερο και με λίγους πόνους γλιτώνουν. Εάν όμως είναι άκαμπτοι και δεν ομολογούν, τα βασανιστήριά τους πληθαίνουν και στο τέλος, ύστερα από πολλά βάσανα που τραβούν και αφού τα πλευρά τους καταπληγωθούν, αναγκάζονται και, χωρίς να το θέλουν, ομολογούν, αλλά δεν ωφελούνται καθόλου, γιατί τράβηξαν όλο τον πόνο. Έτσι λοιπόν συμβαίνει και με μας. Διότι και εμείς για τα ανόητα αμαρτήματά μας παραδινόμαστε, για να ελεηθούμε, στα χέρια του δίκαιου κριτή όλων των ανθρώπων και δεχόμαστε τα χτυπήματα των θλίψεων, μέχρι να ομολογήσουμε, οπότε μαλακώνει η τιμωρία. Εάν λοιπόν, την ώρα που έρχεται κατεπάνω μας το ραβδί του δικαστή, ταπεινωθούμε και θυμηθούμε τα αδικήματά μας και ομολογήσουμε ενώπιον του δικαστή, με λίγους πειρασμούς και θλίψεις γρήγορα γλιτώνουμε· όμως πάνω στο μαστίγωμα, μπορεί να μας πιάσει το πείσμα, οπότε δεν ομολογούμε ότι εμείς φταίμε και ότι αξίζουμε να πάθουμε ακόμη περισσότερα, αλλά ρίχνουμε το φταίξιμο για τα δικά μας αμαρτήματα στους ανθρώπους, ή ακόμη και στους δαίμονες και, καμιά φορά, και στη δικαιοσύνη του Θεού και, έτσι, βγάζουμε αθώο τον εαυτό μας για τις ανομίες μας.

Και πεισματώνουμε και δε μετανοούμε, ενώ γνωρίζουμε ότι ο Θεός ξέρει καλύτερα ποιο είναι το συμφέρον μας, και ότι η δικαιοσύνη του απλώνεται σ' ολόκληρο τον κόσμο και ότι **χωρίς να δώσει εντολή ο Θεός δεν τιμωρείται κανένας άνθρωπος**. Εάν λοιπόν αντιμετωπίζουμε με τέτοιο πείσμα τις θλίψεις μας, ό,τι έρχεται στο κεφάλι μας μας φέρνει ασταμάτητη λύπη, και οι θλίψεις μας γίνονται οδυνηρές, και διαδέχονται η μια την άλλη, **μέχρι να αποκτήσουμε αληθινή αυτογνωσία και να ταπεινωθούμε και να καταλάβουμε καλά ότι ανομήσαμε**. Έτσι όμως, αν εμείς επιμένουμε και αναγκασθούμε στο τέλος να ομολογήσουμε, η ομολογία μας αυτή δε μας ωφελεί ως προς τους πόνους, αφού ήδη έχουμε υποφέρει όλες τις θλίψεις και τους πειρασμούς και έχουμε στερηθεί την παρηγοριά που φέρνει η μετάνοια. (279-80).

Οι ακούσιες θλίψεις οικονομούνται από τη φιλανθρωπία του Θεού.

2 Εάν κάποιος με τη θέλησή του στερηθεί τα αγαθά του κόσμου, όσο τα στερείται, τόσο το έλεος του Θεού τον ακολουθεί, και τον βαστάζει και τον συντηρεί η φιλανθρωπία του Θεού.

Όσοι όμως έχουν αδύνατη θέληση και, γι' αυτό, δεν μπορούν ν' αποκτήσουν την αιώνια ζωή, καθοδηγεί ο Θεός τις ψυχές τους με ακούσιες θλίψεις στην αρετή. Γιατί και εκείνος ο φτωχός Λάζαρος δε στερούνταν με τη θέλησή του τα αγαθά τούτου του κόσμου, αλλά και το σώμα του είχε πληγές, και έτσι δύο πικρά παθήματα είχε (τη στέρηση των αγαθών και τις πληγές), που το ένα ήταν χειρότερο από το άλλο. Όμως στο τέλος τιμήθηκε στους κόλπους του Αβραάμ. **Ο Θεός είναι πολύ κοντά στη λυπημένη καρδιά του ανθρώπου, που με θλίψη φωνάζει προς αυτόν.** Και μπορεί να στερήσει τον άνθρωπο στα σωματικά αγαθά, ή με άλλο τρόπο να τον στενοχωρήσει. Όλα αυτά όμως τα κάνει, **μέχρι να μάθουμε την υπομονή** σαν το γιατρό που χειρουργεί ένα βαριά ασθενή, για να τον κάνει υγιή. Ωστόσο, **στην ψυχή του θλιβομένου ο Κύριος δείχνει μεγάλη φιλανθρωπία, ανάλογη με τη σκληρότητα των πόνων που τη στενοχωρούν**. (105-6).

(Από το βιβλίο: "Ανθολόγιο από την ασκητική εμπειρία του Αγίου Ισαάκ του Σύρου". Ερμηνευτική απόδοση - επιμέλεια, Κωνσταντίνου Χρ. Καρακόλη, Δρος Θεολογίας, Φιλολόγου)

(Πηγή ψηφιακού κειμένου: orp.gr, Η/Υ επιμέλεια Σοφίας Μερκούρη)